

INGEZONDEN.

EEN DRIETAL OPMERKINGEN.

1. Naar aanleiding van de Clinische les van dr. SUERMONDT wil ik het volgende mededeelen: De zoon van één mijner vrienden heeft sinds 6 weken een niet-genezend wondje aan den grooten teen. De zevende week zie ik hem „en passant” en raad hem, als het niet wil genezen, even aan te komen. Bij de bezichtiging krijg ik de goede ingeving, de binoculaire oogloupe eens op te zetten, en zie ik een klein zwart puntje in het midden van de wond. Met een pincet pak ik dat puntje en . . . ik trek er een paardehaar van 4 cM. uit. Het meeste belang heeft hier de vraag, hoe een wel stugge, maar toch buigzame paardehaar zóó diep een weg vindt in het vleesch. Bij navraag blijkt, dat de jongeling op bloote voeten aan het ver-springen was geweest, en dus uit de matras zijn corpus alienum heeft gekregen.

2. Met eenige verwondering zag ik, dat dr. METZ de methode met het bandje om ringen te verwijderen, vrijwel onbekend acht. Ik dacht, dat wij haar allen kenden en wel eens eenmaal in ons leven toepasten! Ik weet niet, welke studieboeken tegenwoordig worden gebruikt, maar in mijn ESMARCH und KOWALZIG van 1901 staat op bldz. 54 de heele geschiedenis in woord en (leelijk) beeld.

3. Het „optisch bedrog” van prof. VAN WALSEM is belangwekkend, evenals al dergelijke dingen. Een verklaring zie ik echter niet in de bescheiden gewaagde veronderstelling van inzender zelf; welke verticale lijnen gaan een helling vertoonen? waarom zou men „schijnbaar” beelden in het glas waarnemen? (Er zijn wel deugdelijk beelden). En er gaan, meen ik, geen verhevenheden rollen, maar in-rozekrans-groepering zichtbare beeldjes van den voorbijganger geven door draaiing om het middelpunt van het ronde glas een schijnbaar-rollende bewegings-illusie van het heele glas. Die lijnen, bestaande uit ongelijk groote, vervormde projecties van den voorbijganger (om hier nu maar bij te blijven) gaan „draaien”, doordat nadering van den beeldgever verplaatsing langs de concentrische wallen veroorzaakt van elk beeldje, maar uitteraard over grooter afstand en sneller al naar gelang de ringen meer van het middelpunt zijn verwijderd, grooter zijn dus. Zoo begrijpen wij, dat er een schijnbeweging ontstaat van een lijn door een echte beweging van beeldjes. Als men even denkt aan een wiel met spaken, zijn de spaken in ons geval dus de doorsneden, zooals VAN WALSEM teekende; de dikke punten zijn nu de zichtbaar geworden stukjes van de wallen, die de beeldjes dragen. Ik heb zulke glazen niet, maar ik ben theoretisch overtuigd, dat VAN WALSEM zijn verschijnsel veel duidelijker zal zien, wanneer hij verschillende spaken opwekt: laat hij eens 2 of 3 kaarsvlammetjes, zwak licht gevend, er achter plaatsen zóó, dat zij als 3 wandelaars achter elkaar aan komen marcheeren (door het glas te bewegen) en natuurlijk zóó, dat alle 3 hun beeldjes op de ribben kunnen werpen. Tevens zal dan te zien zijn, dat de eerste wandelaar den verticaalsten, de achterste den horizontaalsten stand aan zijn „kralenlijn” geeft; natuurlijk alleen bij het begin. Wanneer nu 3 spaken gaan draaien, is het geen wonder, dat de toeschouwer het *geheel* als raddraaien meent te zien. In de *Natuur*, Jaargang 1913, bldz. 94, behandelde ik twee dergelijke aardige quaesties.

Vaassen.

G. E. WINDEMULLER.